

בזמן שהכרובים, שהם העמוד
האמצעי והשכינה, אינם פנים
בפנים, אין התפלה מתקבלת,
ויוצא סמ"ל, שהוא הפלב,
לאכל את הקרבנות שלהם, שהם
התפלות, וזהו (ויקרא ט) ותצא אש
מלפני ה' ותאכל אותם. וזו
האכילה של הקרבנות שהן
תפלות ישראל, ונאמר בהם
וימתו, כמו שבני אהרן, ואין
מיתה לישראל אלא עניות.
ובפנים של הכרובים הללו נאמר
(שמות לב) ודבר ה' אל משה פנים
אל פנים.

קמו כלם בעלי המשנה
והמלאכים, ואמרו, מי הוא
שגלה הסודות הללו? אלא ודאי
זהו שנקרא ספר הזהר, בדרגה
שלו, שהוא בדיוקן של רבנו,
שנאמר בו (דניאל ד) גדל העץ
והתחזק, שלרגליו תהיה בצל
חיות השדה, שהן חיות הקדש.
ובענפיו ידורו צפרי השמים,
שהן הנשמות העליונות. וממנו
יזון כל בשר, זה ישראל למטה.
ולא עוד, אלא בכבת עינו מאירה
השכינה, שבשבילו נאמר (שמות א)
וירא מלאך ה' אליו בלפת אש
מתוך הסנה. וזה ב"ת ל"ב, בת
פלולה מעשר אמירות ול"ב
נתיבות שלה, שהם ל"ב אלהים
של מעשה בראשית. שבגלל
הל"ב הזה נאמר, הלב רואה הלב
שומע. בעין שלו מאיר העמוד
האמצעי.

בשרשת צבעי עינו הימנית
מאירים שלשה אבות. בשתי
כנפי עינו פותחים וסוגרים שני
עמודי אמת, ברב העין שאוחז
בשתי כנפי העין שלו, זה צדיק.
בת דקה קטנה יש מבפנים תחת
בת העין העליונה, וזו השכינה
הפתוחה. שבת העין העליונה
שם חכמה, לב, האם העליונה.

דבזמנא דכרובים, דאנון עמודא דאמצעייתא,
ושכינתא לאו אנון אנפין באנפין,
צלותא לא מתקבלא, ונפק סמ"ל דאיהו
פלבא למיכל קרבנין דילהון, דאנון צלותין,
והאי איהו (ויקרא ט כד) ותצא אש מלפני ה' ותאכל
אותם. ודא אכילה דקרבנין דאנון צלותין
דישראל, ואתמר בהון וימתו, פגונא דבני
אהרן, ולית מיתא לישראל אלא עניותא,
ובאלין אנפין דכרובים אתמר (שמות לג יא) ודבר
ה' אל משה פנים אל פנים.

קמו פלהו מארי מתניתין ומלאכין ואמרו מאי
ניהו דגלי רזין אלין. אלא ודאי דא איהו
דאתקרי ספר הזהר, בדרגא דילה דאיהו
בדיוקנא דמארה, דאתמר ביה (דניאל ד ח) רבה
אילנא ותקיה, תחתיה תטלל חיות ברא,
דאנון חיות הקדש. ובענפיה ידורן צפרי
שמיא, דאנון נשמתין עלאין. ומנה יתזין כל
בשרא, דא ישראל לתתא, ולא עוד, אלא
בכבת עינוי נהרא שכינתא, דבגינה אתמר (שמות
ג) וירא מלאך ה' אליו בלפת אש מתוך הסנה.
ודא ב"ת ל"ב בת פלילה מעשר אמירן ול"ב
נתיבות דילה. דאנון ל"ב אלהים דעובדא
דבראשית. דבגין האי ל"ב אתמר הלב רואה
הלב שומע. בעין דילה נהיר עמודא
דאמצעייתא.

בתלת גוונים דעינה ימינא נהרין תלת אבהן.
בתרי גדפי עינא דילה, פתחין וסגרין
תרי סמכי קשוט. ברב דעינא דאחיד בתרי
גדפי עינא דילה דא צדיק. בת דיקוקא זעירא
אית מלגאו, תחות בת עינא עלאה ודא
שכינתא תתאה. דבת עינא עלאה תמן חכמה
לב אמא עלאה. אור (ד קטז ע"א) דנהיר בכבת
עינא דאיהי י ועמה אתקרי אור הקדמון,

האור שמאיר בבת העין שהיא י'
ועמו נקרא האור הקדמון, זה
כתר עליון. ועוד, בשבעה גלדי
העין שלו מאירים נשמות רבי
שמעון וששת חבריו, ועליהם
נאמר (זכריה ד) שבעה ושבעה
מוצקות.

ויש מפרש אותם כך בארבע
עשרה אותיות של השם המפרש.
בשבעה גלדי העין ושלשת צבעי
העין מאירות עשר אותיות שהן
יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ונהו (יחזקאל
א) ודמות פניהם פני אדם. בשני
כרובי העין ובשני עפעפי העין
מאירים פני אדם, שהם ד', והם
יהו"ה, ועליהם נאמר ודמות
פניהם פני אדם. דמות שלש
החיות הם דמות פני אדם, כל
איבר ואיבר שלו, נמצאת רשות
היחיד, שרחבו ארבעה וגבהו
עשרה, שהן ארבע עשרה אותיות
השם המפרש. באיברים שלו
מקננות כל נשמותיהם של ששים
רבוא של ישראל. שששים רבוא
של מלאכים כלם שמתפנסים
בחבור הזה מקננים בו.

אמרו הנשמות של הישיבה
העליונה: ודאי זה הוא שדרגתו
העמוד האמצעי, שעתידי להגלות
בדור שהמלך המשיח מתגלה בו.
וסוד הדבר הכתוב מוכיח, מ'ה
שהיה הוא שיהיה. ובה
ממכו"ן שבת"ו השגי"ח אל כל
יושבי הארץ.

קום רועה הנאמן להתעורר
לאותו שנאמר בו אני ישנה ולפי
ער. וכמה הם ישנים ושנה
בעיניהם, שלא פותחים אותם
להתעסק בסודות של התורה,
שכל רז נקרא אור, להאיר בו
לבת העין ולעורר אותה בו אל
בעלה, שהיא ישנה בגלות בין
אותם בעלי תורה, שאין אחד
מהם שיעורר אותה לבעלה, שהוא ר"ז, האור שמאיר בה בבת העין. שרז, אור הוא בחשבון.

דא פתר עלאה. ועוד בשבעה גלדי עינא דילה,
נהרין נשמתיך דרבי שמעון ושית חברוי.
ועליהו אתמר (זכריה ד) שבעה ושבעה מוצקות.
זאת דפריש לון הכי בי"ד אתון דשמא
מפרש. בשבעה גלדי עינא ותלת גוני
עינא, נהרין עשר אתון דאנון יו"ד ה"א וא"ו
ה"א, והאי איהו (יחזקאל א) ודמות פניהם פני
אדם, בתרי פרוכי עינא ובתרי עפעפי עינא,
נהרין פני אדם דאנון ארבע ואנון יהו"ה.
ועליהו אתמר ודמות פניהם פני אדם, דמות
תלת חיון אנון דמות אנפי אדם, כל אבר ואבר
דילה, אשתכח רשות היחיד, דרחבו ארבע
וגבהו עשרה, דאנון ארביסר אתון דשמא
מפרש, באברין דילה מקננן כל נשמתיך
דששים רבוא דישראל. דששים רבוא
דמלאכים פלהו דמתפנשין בהאי חבורא,
מקננין ביה.

אמרו נשמתיך דמתיבתא עלאה, ודאי האי
איהו דדרגה עמודא דאמצעייתא דעתיד
לאתגליא בדרא דמלכא משיחא אתגליא ביה.
ורזא דמלא קרא אוכח, (קהלת א ט) מ'ה שהיה
הוא שיהיה. ובה (תהלים לג טו) ממכו"ן שבת"ו
השגי"ח אל כל יושבי הארץ.

קום רעיא מהימנא לאתערא לההוא דאתמר
ביה (שה"ש ה ב) אני ישנה ולפי ער. וכמה
אנון דמיכין ושינתא בעיניהון, דלא פתחין
לון לאתעסקא פרזין דאורייתא, דכל רז אור
אתקרי, לאנהרא ביה לבת עינא ולאתערא לה
ביה לגפי בעלה, דאיהי דמיכא בגלותא בין
אנון מארי תורה. דלית חד מניהו דיתער לה
בבעלה דאיהו ר"ז אור דנהיר בה בבת עינא.
דרז אור איהו בחשבון. דהא אנתה הוא דאתמר
מהם שיעורר אותה לבעלה, שהוא ר"ז, האור שמאיר בה בבת העין. שרז, אור הוא בחשבון.

שְׁהָרִי אֶתָּה הוּא שְׁנֹאֲמַר בּוֹ מִשֶּׁה קָבַל תּוֹרָה מְסִינִי. שְׁהָרִי כָּל הַנּוֹבִיָּאִים וְהַחֲכָמִים וּבְעֲלֵי קָבֻלָּה אֲצִלָּךְ הֵם כְּלַבְנָה וְהַכּוֹכְבִים וְהַמְזֻלוֹת, שְׂאִין לָהֶם אוֹר אֲלֹא מִן הַשָּׁמֶשׁ.

וּמִשּׁוֹם שְׁנֹאֲמַר בְּךָ פָּנִי מִשֶּׁה כְּפָנֵי חֲמָה, קוּם הָאֵר לָהֶם, שְׁעַד שְׂאֵמַת מֵאִיר לָהֶם, כָּלֶם הֵם בַּחֲשֵׁכָה וְאִין לָהֶם אוֹר. שְׁבַמְקוּם שְׂאֵתָה תִּמְצָא, הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי נִמְצָא שָׁם, שֶׁהוּא כּוֹלֵל עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. אֶתָּה הוּא הַמְרָאָה שֶׁל כָּל מְרָאוֹת הַנְּבוּאָה, שְׁנֹאֲמַר בָּהֶם (יחזקאל א) וְאָרְאָה מְרָאוֹת אֱלֹהִים. הַמְרָאָה הַתְּשִׁיעִי - (שם) מְרָאָה דְמוֹת כְּבוֹד ה'. וְזוֹ חֲכָמָה שְׂיֵשׁ בָּהּ כִּיחַ מְיָה, וְכַמָּה חֲשִׁבּוֹנוֹת וְגִימְטְרִיאוֹת יֵשׁ שָׁם, שְׁנֹאֲמַר בָּהֶם תְּקוּפוֹת וְגִימְטְרִיאוֹת פְּרָפְרָאוֹת לַחֲכָמָה. וְהֵם מְיָה יוֹד ה"א וּא"ו ה"א, הוּא (תק) עֶשֶׂר סְפִירוֹת.

שְׂאֵמַר בְּעַל סֵפֶר יִצְרָה: עֶשֶׂר, וְלֹא ט' וְלֹא י"א. כְּמוֹ שֶׁעֶשֶׂר הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ, שְׁלֹא לְהוֹסִיף עֲלֵיהֶן יוֹתֵר מֵעֶשֶׂר, וְלֹא לְגַרֵעַ מֵהֶן. וְחֲשִׁבּוֹן שֶׁל עֶשֶׂר הָאוֹתִיּוֹת הָאֵלֶּה הֵם מ"ה. הַכַּח שְׁלוֹ הֵם כ"ח אוֹתִיּוֹת שֶׁהֵם תּוֹלְדוֹת שֶׁל עֶשֶׂר הָאֵלֶּה. וְהֵם יוֹד וְא"ו דְּל"ת, ה"א אֶל"ף, וְא"ו אֶל"ף וְא"ו, ה"א אֶל"ף. עֶשֶׂר אוֹתִיּוֹת כְּנֶגֶד עֶשֶׂר אֲצַבְעוֹת. כ"ח אוֹתִיּוֹת כְּנֶגֶד כ"ח פְּרָקֵי עֶשֶׂר אֲצַבְעוֹת, וּבְשִׁבְלִים נֹאֲמַר (במדבר יד) וַעֲתָה יִגְדַּל נָא כִּיחַ אֲדָנִי.

וּמִשּׁוֹם הַכַּח הַזֶּה נֹאֲמַר, שְׂמִי שְׁלֹא יוֹדַע בְּגִימְטְרִיאוֹת וְחֲשִׁבּוֹנוֹת שְׁלוֹ, עֲתִיד לְרִדֵּת לְשֵׂאוֹל, כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרוֹהָ בַּמְדְּרָשׁ, (קהלת ט) (כֹּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדָךְ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ עֲשֵׂה) כִּי אֵין מַעֲשֵׂה וְחֲשִׁבּוֹן וְדַעַת. כְּמוֹ זֶה וְא"ו חֲשִׁבּוֹנוֹ אֶחָד כְּבוֹד.

בִּיה מִשֶּׁה קָבַל תּוֹרָה מְסִינִי. דְּהָא הוּוּ כְּלָהוּ נְבִיאִיא וְחֲכָמִיא וּמֵאִרִי קָבֻלָּה לְגַבְךָ, כְּסִיחָרָא וְכוּכְבִּיא וּמְזֻלֵי דְלִית לֹון נְהוֹרָא אֲלֹא מִשְׁמַשָּׁא.

וּבְגִין דְּאֶתְמַר בְּךָ פָּנֵי מִשֶּׁה כְּפָנֵי חֲמָה. קוּם אֲנָהִיר לֹון דְּעַד דְּאֵמַת אֲנָהִיר לֹון, כְּלָהוּ הוּוּ בַּחֲשׂוֹכָא וְלִית לֹון נְהוֹרָא. דְּבִאֲתֵר דְּאֵנַת תְּשַׁתְּפַח, עֲמוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא אֲשַׁתְּפַח תְּמָן, דְּאִיהוּ כְּלִיל עֲלֵאִין וְתַתֵּאִין. אֵנַת הוּא חִיזוּ דְּכָל מְרָאוֹת דְּנְבוּאָה, דְּאֶתְמַר בְּהוּן (יחזקאל א) וְאָרְאָה מְרָאוֹת אֱלֹהִים. חִיזוּ תְּשִׁיעָאָה (שם) מְרָאָה דְמוֹת כְּבוֹד ה'. וְדָא חֲכָמָה דְּאִית בָּהּ כ"ח מ"ה, וְכַמָּה חֲשִׁבּוֹנוֹת וְגִימְטְרִיאוֹת אִית תְּמָן, דְּאֶתְמַר בְּהוּן תְּקוּפוֹת וְגִימְטְרִיאוֹת פְּרָפְרָאוֹת לַחֲכָמָה. וְאֵנוּן מְיָה יוֹד ה"א וּא"ו ה"א אִיהוּ (כ"א אֵנוּן) עֶשֶׂר סְפִירוֹת.

דְּאֵמַר בְּעַל סֵפֶר יִצְרָה עֶשֶׂר וְלֹא תִשַׁע וְלֹא אֶחָד עֶשֶׂר, כְּגוֹנָא דְּעֶשֶׂר אֶתְוֹן דְּשִׂמָּא מְפָרֵשׁ, דְּלֹא לְאוֹסְפָא עֲלֵיהוּ יוֹתֵר מֵעֶשֶׂר, וְלֹא לְמַגְרַע מִנִּיהוּ וְחֲשִׁבּוֹן דְּעֶשֶׂר אֶתְוֹן אֵלִין אֵנוּן מְיָה. כַּח דִּילָהּ אֵנוּן כ"ח אֶתְוֹן דְּאֵנוּן תּוֹלְדִין דְּעֶשֶׂר אֵלִין. וְאֵנוּן יוֹד וּא"ו דְּל"ת, ה"א אֶל"ף, וְא"ו אֶל"ף וּא"ו, ה"א אֶל"ף. עֶשֶׂר אֶתְוֹן לְקַבֵּל עֶשֶׂר אֲצַבְעוֹן. כ"ח אֶתְוֹן לְקַבֵּל כ"ח פְּרָקִין דְּעֶשֶׂר אֲצַבְעוֹן. וּבְגִינֵיהוּ אֶתְמַר (במדבר יד ז) וַעֲתָה יִגְדַּל נָא כִּיחַ אֲדָנִי.

וּבְגִין הָאֵי כַּח אֶתְמַר דְּמֵאֵן דְּלֹא יוֹדַע בְּגִימְטְרִיאוֹת וְחֲשִׁבּוֹנוֹת דִּילָהּ, עֲתִיד לְנַחְתָּא לְשֵׂאוֹל, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ בַּמְדְּרָשׁ (קהלת ט) (כֹּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדָךְ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ עֲשֵׂה) כִּי אֵין מַעֲשֵׂה וְחֲשִׁבּוֹן וְדַעַת וְחֲשִׁבּוֹן אֶתָּה הוֹלֵךְ שְׂמָה, מְיָה אִיהוּ כְּבוֹד אֶחָד. כְּגוֹנָא דָא וְחֲכָמָה בְּשֵׂאוֹל אֶתָּה הִלֵּךְ שְׂמָה. מְיָה הוּא כְּבוֹד אֶחָד.